

jo derved kan spare en betydelig Udgift, en Udgift paa 200 000 Kr. Ogsaa jeg mener, at denne Udgift har været unødvendig, idet det har vist sig, at Sygdommen ikke er blevet mindre udbredt, fordi der har været Anmeldelsespligt for Ejerne, og Forholdet er maaske tillige det, at mange Ejere slet ikke har vidst, at der var en saadan Bestemmelse om, at de skulde melde til Dyr lægerne, naar de havde Kastning, som de troede var smitsom. Det er vel nærmest Dyr lægerne, der har kendt denne Bestemmelse og har sørget for, at der er sket Anmeldelse. Men jeg mener, det er rigtigt og fornuftigt, og takker den højtærede Landbrugsminister for, at han har fremsat dette Forslag om Ændring af § 12, saa vi kan spare 200 000 Kr.

Under Behandlingen i Folketinget er der jo kommet en ny Paragraf til, en § 2, som fastsætter Taksterne for Dyr lægerne. Disse Takster kan jeg tiltræde. Naar de nu en Gang staaar der, synes jeg ogsaa, de skal blive staaende. Men saa er der jo det sidste Punktum i § 2, som siger, at Landbrugsministeren bemyndiges til, naar dertil maatte være Anledning, at ændre de heromhandlede Takster. Det ser ikke videre konsekvent ud: først at fastsætte Takster og saa bagefter at bemyndige Landbrugsministeren til at ændre dem. Dersom man kunde nøjes med at sige, at der skulde staa saaledes: Landbrugsministeren bemyndiges til, naar dertil maatte være Anledning, at nedsætte de heromhandlede Takster, kunde der være nogen Mening i det, saa var det altsaa Maksimaltakster, og hvis Landbrugsministeren fandt Anledning dertil, kunde han nedsætte dem. Men nu skal Lovforslaget jo, som Venstres ærede Ordfører har udtalt, henvises til et Udvalg, og saa kan vi nærmere tale om, hvad der skal staa. Som Bestemmelsen er formet nu, synes jeg, den er umulig, vi maa have den ændret.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig og ogsaa hurtig Behandling her i Tinget.

Hans Nielsen: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne tiltræde Ændringsforslaget til § 12, altsaa § 1 i Lovforslaget. Jeg tror ligesom den højtærede Landbrugsminister, at de Penge, der er givet ud som Følge af denne Bestemmelse om Anmeldelsespligten, kunde være sparet. De fleste Mennesker ude omkring i Landet har ikke vidst, at de havde en An-

meldelsespligt; det er først, naar de har handlet med deres Kreaturer, som er befængt med Sygdommen, at det Spørgsmaal kommer frem, om vedkommende har vidst, at Kreaturerne havde en saadan Sygdom. Der kommer Sagsanlæg, og den paagældende maa betale Erstatning, fordi han har solgt Dyr, som var smittebefængte. De Regler, der er opstillet i § 1, siger, hvordan man har at forholde sig for paa forskellig Maade at begrænse Sygdommens Udbredelse. Jeg kan tiltræde denne Paragraf.

§ 2 omhandler den Betaling, som Dyr lægerne skal have for deres Arbejde; og de Takster, her er fastsat, er passende. Jeg antager, at Tiden er inde til at faa ogsaa Dyr lægetaksterne nedsat noget. I sidste Stykke af Paragraffen bestemmes det dernæst, at Landbrugsministeren kan forandre disse Takster, hvis han finder Anledning dertil. Herom sagde nu den foregaaende Taler, den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, at han kunde gaa med til, at der kom til at staa „nedsætte“ disse Takster, saaledes at det skulde være Maksimumstakster, der var opstillet i Loven. Dette har jeg i og for sig ingen Indvending imod, men Ministeren har jo altid den Mulighed at gaa til Lovgivningsmagten, naar han ønsker noget ændret. Det gaar jo nok ret hurtigt med Takstnedsættelser paa Omraader, som henhører under Landbrugsministeren, men her er et Omraade, hvor det ikke gaar saa hurtigt. Jeg tænker paa Slagterierne. Til Trods for, at Lønnen for de til Slagterierne knyttede Dyr læger flere Steder i Landet overstiger 20 000—22 000 Kr. om Aaret, har man ikke talt om Nedsættelse af disse Dyr lægetakster. Der kunde godt være Grund til at foretage en saadan Nedsættelse. Jeg synes ogsaa, der er en Fejl ved Bestemmelsen om, hvorledes Lønnen afregnes. Naar man har antaget en Hjælpe-dyr læge ved et saadant Slagteri, fordi Arbejdet bliver saa stort, at en enkelt Mand ikke kan overkomme det hele, og Synet skal foregaa i et saa hurtigt Tempo, at der maa en Medhjælper til, saa er der, forekommer det mig, noget forkert i, at det Tillæg, der skal gives for hvert Svin, der synes, udbetales til den første Dyr læge uden Hensyn til, at han intet har med det paagældende Arbejde at gøre, idet det er den anden Dyr læge, der besørger Arbejdet. Slagterierne maa altsaa betale baade Løn til Medhjælperen og forøget Løn til den tilsynsførende Dyr-